

KIS IRAP

A HŰ MADÁRKA. (Lásd a 398. lapon.)

SOK A JÓBÓL IS MEGÁRT.

— Nagypó karácsonyi meséje. —

INDNYÁJAN együtt voltak a gyermekek a nagy asztal körül, melyen a karácsonyfa állott, csillogva az égő gyertyácskák fényétől és a rá aggatott aranypapir-füzérektől. A karácsonyfa alá helyezett sokféle szép ajándékokat már mind elszedték, kiki gyönyörködött a magáéban s volt ujjongás, ugrálás annyi, hogy végre már szinte belefáradtak és várva vártak a jó vacsorát a pompás ünnepi kalácscsal, mákos csikkal és egyéb jóféle csemegével. Pedig még kissé várni kellett, mert Róza néniék ígérkeztek vacsorára s még nem érkeztek meg; az apró népség ugyancsak türelmetlen volt.

— Nagypácska, mesélj nekünk addig valamit! szolt ekkor a kis Elemér. Így majd csak könnyebben bevárjuk a vacsorát.

— Igen, igen, mesélj valamit, kedves nagypapa! kiálták a többiek mindnyájan s hízelve körülvették az öreg nagypót.

A jó öreg nagypó, ki a gyermekeknek mindig szeretett örömet szerezni, leült egy kényelmes karszékbe és így szolt:

— Jól van no, hát mesélek valamit, Üljetek ide mellém és hallgassátok. Mivel pedig oly türelmetlenül várjátok a karácsonyi lákomát, mondok nektek egy kis mesét, melynek a czime: »Sok a jóból is megárt.« Szól pedig egy kis fiúról, Sándorkáról és az ő viselt dolgairól egy szép karácsonyi éjjelen.

Sándorka nagyon makranczos és mindenekfölött nyalánk fiucska volt. Sajnálom, de ki kell mondanom, hogy örökké csak evésen járt az esze s az ebédétől még föl sem kelt, már az ozsonna után kérdészködött; midőn pedig egyszer még egy harmadik darabot kért a kalácsból s a

mama azt mondá: »Oh, már nagyon sok lesz,« Sándorka azt felelé: »Oh, én szeretem a nagyon sokat.«

Ezzel nagyon igazat mondott, mert nemcsak nyalánk, hanem telhetetlen is volt s mindent megkivánt, amit a szeme meglátott.

Képzeltetik, hogy a jó szülőknek sok bajuk volt a fiuval s gyakran intették, sőt büntették is, de hiába. Egy napon épen a karácsony ünnepet megelőző nap délutánján Sándorka még a szokott-nál is makranczosabb volt s folyton kötekedett a fris kalács után. A mama nem adott neki, azt mondta, várjon sort, majd estére kap, mikor a többiek.

— Óh Istenem, kiáltá Sándorka durczásan, soha sem kapok eleget enni! Bár csak elmehtnék valahová, ahol annyit ehetném, amennyi tetszik, reggeltől estig... mindig...!

— Ne beszélj ilyen oktalanságokat! inté apja komoly hangon.

De Sándorka csak nem nyugodott, csak fészkelődött, évelődött tovább. Apja intette, hogy jól viselje magát, mert különben nem fogja látni a karácsonyfát; de ez sem használt és az apa végre igazán kénytelen volt szigorú büntetéshez nyulni; mikor sötétedni kezdett, galléron fogta Sándor urfit, elvezette szobájába, lefektette az ágyba s megparancsolta, hogy onnan nem szabad mozdulnia.

— De... de vacsorára lejöhettek? kérdé Sándorka remegve.

— Nem! felelé apja szigoruan. Majd beviszik a vacsorádat, — egy darab kenyert és egy pohár vizet. Most indulj! Egy-kettő!

Mikor az apa ilyen szigorú hangon beszélt, akkor nem volt tanácsos többit daczoskodni. Sándor tehát egészen elképedve, sápadtan ballagott szobájába és keservesen sirdogálva lefeküdt. Karácsony estéjén szoba-áristomban lenni, feküdni, vacsora nélkül maradni! Ennél kemé-

nyebb hette

de a gyerme lehet játsz korác ott ke egyed rabka vacso

rancz és tal volna hirtel a mul a har ban nagy mit nagy a vac találv jan ebédl már a po ken, a kalác csön. isesz Neki semm

hirtel nem keny szerz

hogy szoko nem mind ban mará

nyebb büntetés már csakugyan nem érhetne volna.

Mély csönd uralkodott a szobában, de a nagy teremből hallatszott a többi gyermekek vig zajongása. Világosan meg lehetett különböztetni még azt is, mit játszanak, aztán meg, hogy tánczolnak a korácsosnyfa körül, — és Sándorkának ott kellett feküdni az ágyban, elhagyatva, egyedül! Ágya mellett a széken egy darabka kenyér és egy pohár víz volt, — a vacsora, melyet a szigorú apa rendelt.

Addig busult és sirdogált a makranczos fiú, hogy végre már belefáradt és talán el is aludt volna, de ekkor hirtelen megszűnt a mulatozás amott a harmadik szobában és Sándorka nagyon jól tudta, mit jelent ez a nagy csöndesség: a vacsora föl van találva, mindnyájan átmentek az ebédlőbe! Most már lakmározni a pompás sültken, a finom friss kalácson, gyümölcsön... talán meg is eszik mind, mind! Neki nem is marad, holnap sem kap többé semmit.

— Nem, ezt én nem tűröm el, kiáltá hirtelen, kiugorva az ágyból. Nem én nem érem be vacsorára ezzel a száraz kenyérral! Ha nem adnak egyebet, majd szerzek magam.

Tervével hamar készen volt. Tudta, hogy a kamara ajtajának a kulcsa hol szokott lenni, azt is tudta, hogy most meg nem lepheti senki, mert vacsoránál ülnek mindnyájan, a cselédség pedig a konyhában sűrű-forog; bátran betörhet a kamarába.

Föl nem öltözött, cipőt sem huzott, hanem lábujjhegyen, nesztelenül lopózott ki, végig a tornáczon, be a kamarába. A hold fénye eléggé megvilágítja a kamarát, Sándor jól láthatta a sok jóféle ételt, csemegét, melyet a mamácska a holnapi nagy ebédre már előre elkészített. Ott volt egy nagy borjuczomb, megsütve, hogy hidegen kerüljön asztra, sonkával vegyesen; mellette egy nagyogyorótorta, aztán gyümölcs, egy nagy üvegtálban édes befőtt, tul rajta sajt meg ropogós kétszersült és még sok más mindenféle. Sándor hamarjában nem is tudta, melyik-

hez nyuljon; de nem sokáig habozott, belefogott a borjusültbe, folytatta a tortán s gyümölcsöt, süteményt meg ami egyéb elvihető volt, nagy rakást összeszedve, magával vitte szobájába, az ágyba és ott evett sokáig... sokáig, egyedül, sötétben és rettegve, hogy valaki talán benyit és meglepi. De nem jött senki. Megevett

mindent, amit magával hozott; a vége felé már alig bírta ugyan lenyelni, annyit volt; de mégis csak magába gyűrte és aztán, meglegedetten, tele mint a duda, hátradől és elaludt.

Én legalább azt hiszem, hogy aludt és álmodott, ámbar ő maga, mikor később ezt a dolgot elbeszélte, mindig azt állította, hogy nem aludt s nem is álmodott, hanem igazán megtörtént vele. Most mindjárt meghalljátok, aztán megmondjátok, mi igaz lehet a dologban.

Sándorka tehát, alig hogy hátradől a párnák közé, hogy, hogy nem: de egy-

»... A KAMARÁBA LOPÓZOTT...«

szerre megint úgy találta, hogy ott áll a kamara ajtajában ... épen belépett a küszöbön. És ekkor valami furesa vékonyka hangot hallott, mely nagy haraggal így szólt:

— Oh, még most is dühös vagyok, ha rá gondolok e vakmerő sértésre!

Sándorka meglepetve körülnézett, de nem látott senkit ... az a vékony hang, úgy gondolá, egyenesen ama üveg tálból jött, melyben a befőtt volt; nem is csalódott, mert a beszélgetés csakhamar tovább folyt. A sarokból egy nagy burgonya szólalt meg, illetéknépen dörmögve:

— Ugyan mit siránkoztok ti ott azon az asztalon? Mi baj?

— Mi baj? szólt a torta. Persze, te észre sem vetted, mi történt velünk, téged nem fenyeget veszedelem, mert nyersen nem kellesz senkinek. Míg te nyugalmasan aludtál, minket ugyancsak megdézsmált egy gonosz, nyalánk fiú. A legszebb darabot kitorpte az oldalamból.

— Belőlem egy nagy darabot levágott, sohajtá a borjuczomb. Szerencsétlenségre épen itt találta mellettem a nagy konyhakést!

— Közülünk a legszebb darabokat elesente! sohajták a gyümölcsfélék.

— Milyen csunyán megpusztítva, megcsönkítva fogunk holnap az asztalra kerülni! sopánkodék a kompótos tál.

— Engem sem bánthatott ugyan, mert még nem vagyok megsütve, szólt egy koppasztott pulyka, de azért kedves barátim, én kész vagyok veletek tartani,

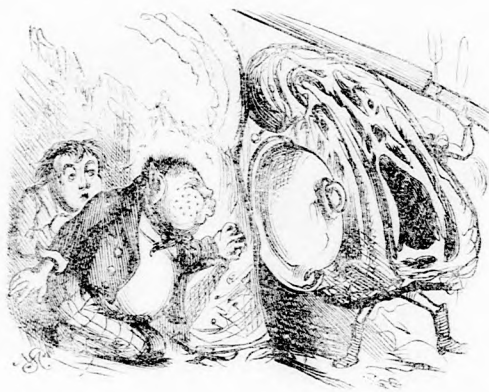
ha boszut akartok állani. Nézzétek, ott áll az a gonosz fiú az ajtó mellett!

— Igen, igen, álljunk boszut! kiáltá a burjuczomb. Utánam, barátim, támadjuk meg vitézül!

Es mindnyájan, akik az asztalon valának, fölkerelkedtek, legelől mint fővezér a hős borjuczomb, mely fegyverül a mellette fekvő konyhakést kapta föl. Rettegetes haraggal leugráltak az asztalról és egyenesen Sándorka felé rohantak ki reszkette, ámulva állt az ajtónál. A támadók egy pillanat alatt ott termettek mellette, de ekkor Sándorka hirtelen megfordult és be nem várva a veszedelmes támadást, nagy vitézül megfutamodott.

Sokáig futott nagy ijedelmében nem merve hátra sem nézni, valjon üldözik-e még; sőt azt sem tudta, merre fut, s csak midőn jó idő múltával azt látta, hogy üldözői messze elmaradtak, akkor kezdett kissé körülnézni, hol is

képen? Nézte, nézte, de semmikép sem tudta fölismerni ezt a vidéket; egészen idegen, ismeretlen ország volt ez — és még hozzá milyen furesa, milyen csodálatos ország! Végtelen terjedelmű síkság volt ez, sehol egyetlen fa vagy bokor sem látszott; a föld vastagon be volt lepve valami fehérrel, amit Sándorka eleinte pornak gondolt; de csakhamar fölfedezte, hogy az bizony nem por, hanem — törött cukor! Ugy bizony, és azok a nagy kövek, melyek szanaszét hevernek, nem egyébek óriási tortáknál, sajtoknál, csokoládénál s más efféle pom-

»MEGLAPULTAK A NAGY SAJT MÖGÖTT.«

pás
meg
fárad
volt
mérd
volna

jókor
gyor
mora
vette
ropp
ból. I
mern
duzza
hitte
ber, k
épen
mint
Pedig
kis f
midő
közel
igy s

—
pajtá
fogj
rán,
torta
is és
sem
közel
No's,
szapo

jas va

nám.

Pomp

pedig

ban ö

A köv

és sok

a pél

erős k

pás csemegénél. Sándorka azonban úgy meg volt ijedve és a sebes futástól el is fáradva, ki is melegedve, hogy épen nem volt kedve beleharapni a kínálkozó tömérdek nyalánkságba, inkább inni kívánt volna, de vizet sehol sem látott.

Épen e miatt sóhajtózott, midőn egy jókora szikla — az az hogy óriási mogyoró torta mellé ért, melynél sajátóság morajt hallott. Közelebb lépven, észrevette, hogy ott javában falatozik valaki, roppant darabokat tördelvén lé a tortából. Ezt a valakit igazán bajos volt fölismerni, kövér volt, mint a duda, arca földuzzadva, — alig hitte volna az ember, hogy ez csak épen olyan kis fiu, mint Sándorka. Pedig igazán egy kis fiu volt, aki, midőn Sándorkát közeledni látta, így szólt:

— Ohó! egy új pajtás! No, csak fogj hozzá szaporán, elég ez a torta kettőnknek is és ha elfogy sem baj, van itt közel egy másik. No's, fogj hozzá szaporán, ne bámulj!

— Inkább inni szeretnék... szomjas vagyok! szólt Sándorka.

— Szomjas? Igaz a, magam is ihatnám. Jöjj velem, elvezetlek a kuthoz. Pompás italt kapunk.

Nem igen messze volt a kut, még pedig ugró kut, melyből vastag sugarakban ömlött valami aranyszínű folyadék. A kövér fiu az egyik csapra illeszté száját és sokáig, mohón ivott; Sándorka követte a példát, de rögtön ijedten visszaugrott.

— Hiszen ez bor! kiáltá. Nagyon erős bor, ezt nem tudom meginni.

— Nem tudod meginni? Hát mi kellene?

— Viz!

— Mi az?

— Mi a víz? Hát... az... víz! Nem ilyen sárga... világosabb, fehérebb.

— Ahá! tudom már! Van itt olyan is; jöjj velem, elkísérlek.

Odább mentek s eljutottak egy másik kuthoz, melyből valami fehér, sűrű folyadék ömlött. Sándorka megízlelte, de ismét visszariadt.

— Hiszen ez nem víz, ez sűrű tejföl... ezt sem tudom meginni.

— Már pedig ez itt a legközönségesebb ital. Itt

Nyalánkságban vagyunk, itt csak csupa pompás csemege étel és ital van, mindentől annyi, amennyit a szemédszád megkíván. És bizonyosan kívánczod kellett ide, mert különben be nem jutottál volna. Ugy-e, pompás egy ország ez?

— Igen... azt hiszem... felelé

Sándorka, kinek azonban, mióta itt volt a nyalánkságok országában, egyszerre elmúlt minden étvágya s tudja Isten mért, de egy harapást sem tudott enni a körülötte heverő tömérdek csemegéből. Kiváncsian kérde a kövér fiutól:

— Hát aztán mit csinálnak, akik itt laknak.

— Mit csinálunk? Hát eszünk, mindig eszünk.

— De ha bele untatok az evésbe?

Akkor iszunk, s ha eleget ittunk, akkor újból kezadjuk az evést.

»... MINDENKI EMELJE SZÁJÁHOZ A CSÉSZÉT!«..

Sándorka, mint mondtam, torkos volt és telhetetlen, de ez már soknak látszott még neki is, pedig eszébe juthatott volna, hogy hiszen ő maga hányszor kívánta, bár csak egyszer olyan helyre jutna, a hol reggeltől estig nem kellene egyebet tenni, mint lakmározni. Most azonban nem maradt ideje, hogy e fölött gondolkozzék, mert hirtelen gyanus zaj és kiáltás hallatszott nem igen távolról.

— Hah, mi ez? szolt a kövér fiu ijedten. Amott valami ellenséges csapat közeledik, — keresnek valakit. Valjon kit üldöznek?

Sándorka még nagyobb ijedelemmel látta, hogy az ő üldözői közelednek; hamarosan elmondta történetét a kövér fiunak, mire ez így szolt:

— Ez baj... nagy baj! Ha ránk találnak, végünk van... jöjj gyorsan, rejtőzzünk el! Nem messze állt egy nagy szikladarab — az az hogy egy óriási sajt, e mögé rejtőztek el. Ideje is volt, mert

alig néhány percz mulva már odaért az ellenséges hadsereg. Elöl ment a hős borjuczomb, fölfegyverezve a nagy konyhakéssel, pajzs gyanánt pedig egy serpenyő-fedővel; utána jött a koppasztott pulyka, azután a torta, a beföttes üvegek, a kétszersültek, gyümölcsök és más sokféle csemegék, mind szörnyű bátorsággal és fenyegető kiáltozással. A két fiu elfojtott lélekzettel lapult meg a sajt mögött s remegve nézte, mint vonul el a veszedelmes hadsereg. Szerencsére a borjuczombnak nem jutott eszébe kikutatni a sajt környékét; az egész csapat elvonult

s nemsokára egészen eltűnt, megint csendes lett a vidék.

— Hála Istennek, elmúlt a veszedelem, szolt Sándorka. Most már mehetünk tovább.

— Én nem megyek, felelé a kövér fiu. Megkóstolom ezt a jó sajtot, ha már itt vagyok mellette.

Sándorkának semmi kedve sem volt az evésre, ott hagyta tehát pajtását és tovább ballagott. Nem sokáig ment, midőn egy leányt pillantott meg, ki a földön ülve, keservesen sirdogált. Pedig egy nagy darab kalács és egész kosár gyümölcs volt előtte.

— Mi a bajod? Mért sírsz? kérde Sándorka.

— Oh, hogyan sírnék, mikor nem bírok elkészülni a leczkémme!

— Ohó! hát iskola is van ebben az országban? kérde Sándorka meglepetve.

— Hogyne volna! Még pedig ugyancsak szigorú ám a tanító ur! Oh mily rettenetes föladványt adott

»... FOGVA A TORTA BELSEJÉBEN ...«

nekem mára!

— De hiszen nem látom, hogy tanulnál, szolt Sándorka csodálkozva. Nincs sem könyved, sem tollad, sem papirosod...

— Micsoda az a könyv, toll, papiros? Az én föladványom abból, áll, hogy ma délelőtt meg kell ennem ezt a roppant darab kalácsot, és ezt az egész kosár gyümölcsöt... még csak a felén vagyok s már nem bírok többet... pedig mindjárt csöngetnek, be kell menni az iskolába.

Csakugyan, — alig mondta ki e szavakat, csöngettyű-szó hallatszott s erre a kis leány fölugrott és sietve ment

egy épület felé, melyet Sándorka eddig észre sem vett.

— Ez furcsa iskola lehet, ahol ilyen leczkét kapnak a tanulók, gondolá Sándorka. Ezt már csak megnézem.

Sietett a kis leány után, utólérte s vele együtt lépett be egy nagy terembe, mely már tele volt kisebb-nagyobb fiukkal és leányokkal, kik épen olyan zsvajt csaptak, mint más iskolás fiuk szoktak; de könyv nem volt egyiknél sem s a teremben sem volt se tábla, se térkép, se más afféle dolog, ami iskolákban lenni szokott. Ezek helyett a terem végén egy nagy asztal állott, ezen pedig egy nagy tál, tele valami füstölgő, igen jó illatú étellel. Az asztal mellett egy kövér, pofók arczu ember állt, kezében nagy főző kanállal; ezt Sándorka valami szakácsféle embernek gondolta. Pedig hát ez volt itt a tanító.

— Itt vagytok mindnyájan? kérde a tanító.

— Itt! kiálták a fiuk.

— Vegyétek elő a csészéket!

Az ajtó mellett egy nagy polcz tele volt rakva jókora csészékkal; minden fiu kezébe vett egyet és Sándorka, mivel már közójök keveredett, szintén kénytelen volt követni a példát.

— Most lépjete ide szépen sorjában, hadd töltsöm meg a csészéteket! szólta ismét a tanító.

Megtették s mikor minden csésze meg volt töltve, a tanító így szólt:

— Most figyeljete! Mindenki emelje szájához a csészét s mire én hármat olva-

sok, igya ki. Vigyázz! Egy — kettő — három!

A parancs pontosan teljesült, mindenki kiitta a csészéje tartalmát, csak Sándorka nem; ő csak ámult és bámult s nem tudta semmiképen meginni azt a jó illatú italt. A tanító pedig ezt rögtön észrevette.

— Hat te kis semmirevaló, mért nem engedelmeskedel? Ez büntetést érdemel. Mielőtt átmennék a második leczkére, ebből az elsőből két csészényit kell meginnod.

Sándorka elrémült; kettőt igyék meg,

mikor egyet sem bír! Hebegve, sápadtan akart bocsánatot kérni; de a tanító mérgesen hadonázott a főző kanállal s ki tudja, mi történik, ha egyik fiu közbe nem szól:

— Kérem, tanító ur, ez egy új tanuló, csak most érkezett.

— Igen? no jó, így hát megbocsátok neki. Menjünk tovább, fogjunk hozzá a második

»... A RENDŐR, KEZÉBEN RETTENETES KÉSSSEL...«

főladványhoz.

Intett s két izmos szolga egy ropant kosárral lépett elő; a kosár pedig tele volt csupa sült pulykával. A tanító minden fiunak adott egy egész pulykát és így szólt:

— Mindenki köteles egészen megenni a maga porcióját, úgy hogy csak a pusztá csontja maradjon. Egy negyed órai időt adok, ez alatt el kell készülni. Szaporán fogjatok hozzá.

Sándorka megint csak bámult az előtte levő sült pulykára, mely majduem

(Folytatása a 394. lapon.)

A. CLAXTON.

BUKOTT ELŐADÁS (Lásd a 396. lapon.)

(Folytatása a 391. laphoz.)

akkora volt, mint ő maga. Ezt megegye, egészen? Hiszen az lehetetlen! Csak bámult tehát reá, míg a többi fiuk bátran beleheraptak és oly vitézül falatoztak, hogy mire a negyedóra letelt, mindenki előtt csak egy-egy nagy rakás csont maradt. De Sándorka előtt ott volt az egész sült pulyka érintetlenül, még csak bele sem harapott.

— Hát ez mi? kiáltá a tanító szörnyű haraggal. Megint nem végezted el földadatodat? De már ez szigorú büntetést érdemel. Legények, fogjátok meg és tevétek a csokoládé torta-börtönbe. Ott marad, míg keresztül nem eszi a falat. Azt pedig előre mondom neked, te gonosz fiu, hogy hasztalan próbálnád meg másképp keresztül törni a torta oldalát, mert ha a kezvedbe fogsz egy-egy letört darabot, ez hozzáragad és csak a fogaidal veheted le.

Sándorka alig értette, mit jelent mindez, és nem is volt ideje gondolkozásra, mert a két markos legény megragadta, fölemelte és vitte úgy, hogy a lába sem érte a földet. Hosszu sötét folyosón hurczolták végig, aztán betették, a feje fölött lezártak valami csapó-ajtót és ott hagyták.

Tökéletes sötétségben találta magát és valami puha, kellemes szagú tárgytól körülvéve. Tapogatta, szagolgatta és csakhamar fölismerte, hogy egy óriási csokoládé torta közepében van, úgy, miképen az a rettenetes tanító mondotta.

— No bizony, hiszen ez még nem olyan nagy baj, gondolá. A csokoládé

tortát én nagyon szeretem, hát neki fogok és keresztülragom szaporán. Minél hamarabb jutok ki, annál jobb.

Hozzá is fogott rögtön és eleinte nagyon jól ment a dolog, sőt még izlett is a pompás torta. Csakhogy ez persze nem tartott sokáig; mire egy kis lyukat kirágott, úgy jóllakott az édességgel, hogy semmikép sem birt többet lenyelni, azt hitte, rögtön meghalna, ha még egy harapást a szájába venne. Hátra dőlt és nagyot sóhajtott. Ekkor egészen közelében egy siránkozó, gyöngye hang megszólalt:

— Ki az? ki van ott?

Sándorka eleinte megijedt, mert a sötétben semmit sem láthatott; de aztán eszébe jutott, hogy bizonyosan még más valaki is be van ide zárva, ketten vannak a torta-börtönben. Ennek szinte megörült, mert most már legalább nincs egyedül ebben a veszedelmes állapotban.

— Én Sándorka vagyok, mondá. Ide zártak, mert nem ettem meg a sült pulykát. Hát te ki vagy?

— Én Ilonka vagyok... engem is idezárták, mert nem ettem meg a kalácsot és gyümölcsöt, mely délelőttre föl volt adva leczkének.

— Ah, ismerlek, hiszen már egyszer találkoztunk. De most igyekezzünk, hogy kiszabaduljunk innen. Ketten könnyebben boldogulunk; fölváltva fogjuk rágni kaparni ezt a rettenetes tortát, míg végre kijutunk.

— Az bizony jó lesz. Fogjunk hozzá szaporán!

»NEM BIZ ÉN, NEM MEGYEK!«

H
ták a t
éhes eg
tott ez
fölsőhaj
torta és
De vég
rágniok
niok a s
—
gyunk!
tegyünk

mert bi
sik ilyen
Hah, gy
jön má
ór, bizo
revette
szabad
üldözni

A
jobbra
dorka k
is láttá
többé
rendőr
rettene
késsel,
után i
mondan
kell, h
rátunk
be, han
csésen

M
maradt

ebből a
E
ki, ott
ur. Biz
hogy o

ország
gyon k
tárig.

Hozzá is fogtak és fölváltva rágicsáltak a torta oldalát, mint valami halálra éhes egerek. Sokáig, nagyon sokáig tartott ez a keserves munka, százszor is fölsohajtottak, vajha soha ne is lett volna torta és semmiféle nyalánkság a világon! De végre, nagy sokára sikerült keresztül rágniok a torta oldalát és a lyukon kibujniok a szabadba.

— Hála Istennek, csakhogy kint vagyunk! szólt a kis leány. De most mit tegyünk?

— Meneküljünk, szaladjunk innen, mert bizony még vissza tesznek egy másik ilyen börtönbe. Hah, gyorsan! Ott jön már egy rendőr, bizonyosan észrevette, hogy kiszabadultunk és üldözni akar.

A kis leány jobbra futott, Sándorka balra, nem is látták egymást többé soha. A rendőr, kezében rettenetes nagy késsel, Sándorka után iramodott s mondanom sem kell, hogy kis barátunk nem várta

be, hanem egész erejéből futott és szerencsésen el is menekült üldözője elől.

Mikor észrevette, hogy üldözője elmaradt, kissé megpihent és fölsohajtott:

— Oh bár csak kimenekülhetnék ebből a szerencsétlen országból!

Ekkor, mintha a földből ugrott volna ki, ott termett mellette egy furcsa öreg ur. Bizony azt lehetett volna rá mondani, hogy orvosságos üveg.

— Menekülni szeretnél ebből az országból? szólt az idegen. Oh az nagyon könnyű. Jőjj velem, elkísérlek a határig.

Sándorka nem mondatta azt magának kétszer. Gyorsan megindult és nem sokára eljutottak egy széles, piszkos vizű folyóhoz. A folyón túl a másik part tele volt rakva orvosságos üvegekkel. Az idegen ismét megszólalt:

— Ez a folyó a határ, ezen keresztül kell gázolni, akkor eljutsz a szomszéd országba; ott ne félj, nem kell semmit enned, sőt ha akarnál sem kapnál, ott csak orvosságot adnak. De onnan aztán baj nélkül jutsz haza.

— Micsoda? En olyan helyre menjek, ahol csak keserű orvosságot kapok? Nem biz én, oda nem megyek!

Az öreg még néhányszor intette, biztatta, de hiába. Egyszerre így szólt:

— Nem fogadtál szót, te lásd! Ime utólért üldöződ, most menekülj ha tudsz. Én többé nem segíhetek.

Csakugyan, az a veszedelmes ember a nagy gyilokkal kezében ott termett mellettök.

Most már ugrott volna Sándorka a vízbe, de késő volt. Üldözője nyakon csipte és gyorsan vitte . . . vitte egy nagy épületbe s ott egy terembe letette. De itt ijedt még meg igazán Sándorka, mikor körülnézett! Mert a teremben együtt volt az egész veszedelmes hadsereg, mely elől megszökött volt: a borjuczomb, a kopasztott pulyka, a mogyoró torta és mind a többiek, kik a kamarából az ő üldözésére fölkerekedtek. A sarokban egy sütkemencze állott.

— Hah, megcsiptünk végre! kiáltá a hős borjuczomb rettenetes hangon. Most

... »A HŐS BORJUCZOMB . . . SÁNDORKA FELE SZURT.« . . .

bűnhődni fogsz! Kedves sütőkemence barátom nyisd föl a szádat és szítsd föl hatalmas gyomrodban a tüzet, mert most fölapritom ezt a gonosz fiut, aztán megsütjük.

A sütőkemence kitátotta rettenetes száját s látni lehetett a belsejében iángoló borzasztó tüzet. Sándorka menekülni akart, de nem lehetett. A hős borjuczomb eléje ugrott, a nagy konyhakéssel feléje szurt és Sándorka rémült sikoltással — fölébredt. Igen bizony, fölébredt a gonosz álomból s amint szétnézett, ott látta ágya mellett állani a mamácskát kezében az orvosságos üveggel.

A kellemetlen szagu, keserű orvosságból azonnal be is kellett vennie egy nagy kanálnyit és azután még sokat, sokáig, mert a tagnap esti titkos vacsorával nagyon megrontotta a gyomrát. Több nap mulva végre fölgyógyult és megfogadta, hogy többé nem fog telhetetlenkedni s inkább beéri egy darabka kenyérrrel, hogysem ilyen gonosz álmokat és betegséget szerezzen magának.

BUKOTT ELŐADÁS.

(Képpel a 392—393. lapokon.)

SZENT Karácsony közelgetett.
A kedves szép ünnepeket
Hogy ülje meg
Lujza, Elek,
Mimi, meg a többi gyerek?
Előadnak szindarabot!
És mindnyája hévvel kapott
A jó eszmén.
Majd négyecskén
Előadják az ős kornak
Meséjét: midőn fogadnak
Juno, Vénus és Minerva
(Lujza, Mimi és a Terka)
Hogy Páris pásztorgyerekek
(Tudni illik az Eleknek)
Háromok közül valj' ki tetszik
Legjobban meg;

S e végből kezébe teszük
A szép almát
A legszebbiknek jutalmát.
Hát amint közelgni látják
A piciny isten-asszonykák
(E kérkedő égi hiuk)
A bíráló pásztor fiut:
Az ős mese értelmében
Mind eléje állnak szépen,
Hogy Vénust, mint a legszebbet,
Az almával tisztelje meg.
Hát mi történt?
Biz a fölkért
Szépség-ítész s műbíráló —
Nem bányán a körülálló
S szerte-ülő közönséget:
Sem Vénusnak, sem Junónak,
Sem Minerva kis hugának
Nem adta át
Várt jutalmát:
Hanem hát ni... szedte vette!...
A maga szájába tette
S mind a csutkáig megette
A pozsgás pogácsa-almát!
No, lett erre zenebona,
Nagy sirás és nagy hahota!
Ez fuldoklott,
Amaz csuklott,
És — mi türés, mi tagadás —
Biz a fényes előadás
Nagyot bukott.

Kis értesítő.

A vitéz török hadsereg sebesültjeinek javára a »KIS LAP« olvasói közül újabban beküldöttek.

Szalay József *egy ezüst ftot.*
Tachauer Béla, Pankotáról *50 krt.*
Tóth József, Makóról *70 krt.*

Átszolgáltattam rendeltetése helyére és a szenvedők sebesültek nevében köszönetet mondok a kis adakozóknak.

Forgó bácsi.

A KARÁCSONYI VÁSÁR.

(Képpel a 100. lapon.)

MEGÉRKEZETT a Karácsony, ez a kedves ünnep, mely annyi örömet hoz a jó gyermekeknek, kik érdemesek voltak a lefolyt esztendőben arra, hogy a Jézuska jutalommal megemlékezzék róluk. A kis Misike bizony szintén jó volt, engedelmes, de azért ő nem számított arra, hogy karácsonyi ajándékot kapjon; mert bár még kicsinyke fiúcska volt, már tudta, hogy a szép ajándékokat tulajdonképen mégis csak a jó szülők vásárolják, neki pedig szegény özvegy mamája volt s egy beteg kis öcsöce, aki már hetek óta föl nem kelhetett az ágyból.

Csipős hideg volt, igazi decemberi nap, de ezért a nagy piaczon ugyancsak nyüzsgött a sok ember, javában folyt a karácsonyi vásár. A bódékból százféle játékszer integetett, a piacz közepén pedig egész kis erdő volt fenyőfácskákból, melyek föl voltak állítva eladásra. Jöttek-mentek a vásárlók, mamák, nénik s vettek persze fenyőfácskát is, hogy otthon földszítsék karácsonyfának.

Itt járt-kelt a kis Misike is, de nem azért, hogy vásároljon, hanem inkább, hogy eladni segítsen a mamájának. Volt néhány szál szép fenyőfácskájuk, ezt akarták eladni, hogy estére legyen miből egy kis vacsorára valót venni; Misike azért állt ott, hogy ha valami uraság megvinné a fácskát, majd ő hazaviszi utána. Talán még kap is érte egy-két krajczárkát!

Sokáig álldogáltak ott, már Misikének egészen kék volt a keze s talán el is fagyott volna, ha a jószívű Erzsók néni kölcson nem adja neki a meleg téli keztyűjét; így már könnyebben tűrhette a hideget, de azért nem igen jó kedvű volt, mert az ő mamájától még senki sem vette meg a fácskákat.

Egyszerre azonban két finom öltözötű uri nő közeledett, jobbra-balra nézgetve, válogatva a karácsonyfák kö-

zött; utánuk egy szolga lépdelt, megterhelve mindenféle portékával, játékszerrel, melyet a hölgyek már bevásároltak. Még egy fácskára volt szükségök s Misike nagy öröme az egyik hölgy épen az ő fácskájukra kezdett alkudni. Mialatt az alku folyt, Misike sovár szemekkel nézte a szolgánál levő sokféle szép portékát. A szolga nevetve mondá:

— Ugy-é, szeretnéd, ha te is kapnál ilyen szép ajándékokat?

— Szeretném bizony . . . de nem épen magamnak, hanem szegény Pistikának.

— Ki az a Pistika?

— A Pistika? Az az én öcsém . . . otthon fekszik betegen, nincs mivel játszania . . .

Mig a szolga ekként beszélgetett Misikével, az egyik uri hölgy, ki közel állott, mindent jól hallott és könnyű volt észrevennie, milyen derék fiúcska ez, aki első sorban nem magára, hanem beteg testvéreére gondol. A jószívű hölgy tehát hirtelen odalépett Erzsók nénihez és halkán beszélt vele valamit, mialatt a másik hölgy megvett egy fácskát Misike mamájától . . .

Beesteledett, a vásárlók lassanként elszéledtek s Misike is hazament mamájával, miután fácskáikat szerencsésen eladták és vacsorára valót bevásároltak. Otthon Misike odaült a beteg Pistika ágyához, hogy kissé mulattassa. Elmesélte neki, mi mindent látott a karácsonyi vásáron s mindketten bizony kissé szomorkodtak, hogy nekik semmi sem jutott, — midőn egyszerre kopogás hallatszott és benyitott ugyanaz a szolga, akivel Misike a piaczon beszélt. És a szolga most is meg volt rakodva mindenféle szép portékával, játékszerekkel és jó csemegékkal is, és mindezt szépen lerakta az asztalra a bámuló szegény család elé. Nem is szólt egyebet, csak ennyit Misike mamájához:

— Ki küldi, azt ne kérdezzék, nem szabad megmondanom. Izenetül is csak

annyit hozott, hogy Misike maradjon ezentul is jó fiu és jó testvér s meg fogja látni, hogy jutalma el nem marad, mert az őszinte jó szív előbb-utóbb megnyeri a boldogságot.

A HÜ MADÁRKA.

(Képpel a czímlapon.)

VALAMENNYI elköltözött
Melegebb hazába.

Csak a derék verebecske
Maradt itt magába'.

Rövidke bár az ő dala.
S nem valami fényes:
Izlésünk így tél idején
Sem valami kényes.

Jobb egy itthon maradt veréb
Szerény esicsergése,
Mint egy elszállt csalógánynak
Remek éneklése.

Lesz is gondom, kis verébke,
Te reád a télen.
Nem engedem, hogy elveszszél
Mag hijával éhen.

Szörök szemet, morzsát neked,
Mert gyöngéd lábszárad
Vastag hóban hasztalanul
Keres, kaparászat.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XIII. köt. 21-ik számában közölt kép- és számrejtvények megfejtése:

„Robinson. Kerekszám.“

Helyesen fejtették meg: Torossy Oliva és Kendi, Balogh Feri, Fürst Bella és Laura, Messinger Jenni és Hugó, Várnay Jolán, Vinter Milka és Lajos, Buday Emma, Baruch Berta, Fuchs Berta, Hofbauer János, Vajda Mártha és János, Degner Efrójem, Kerekes Béla, Szánthó Jani, Kohn Mór és Áron, Plavics Zoltán, Meczner Sándor, Szlávny Irma, Bakay Etelka, Toldy Erzsike és Viktorka, Nagy Ma'ild

és Jolán, Koller Ilonka, Sziklássy Etelka, Lasóber Irma, Ebeczky Róza, Konrad Angyalka, Brüll Eszti, Soma és Géza, Link Jetka, Kohn Berta és R., Gráber Gyula, Keresztes Ilona és Gizella, Singer Adél, Stern Irma, Bleuer Berta és Ilka, Csopely Orestes, Polakovits Béla, Burger Irma, Fraenkél Mariska és József, Eisler Hugo, Steiner Malvin, Weber Klára, Szapáry György és Lőrincz, Polatschek Hugó, Szalay József, Weiss Ferike, Kalmár Margit, Pottyondy Margit s Ilonka, Udvardy Cserna Margit és Károly, Holländer József, Szongott Vetti, Jámbor Mariska, Fülöp Ede, Berger Miksa és Izidor.

*

A »KIS LAP« XIII. köt. 22-ik számában közölt betűrejtvények megfejtése:

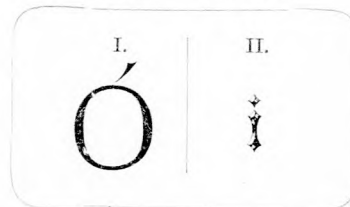
I. Pávián, Pávia. II. Orang, Oran. III.

Korsó, orsó, koporsó, só.

Helyesen fejtették meg: Lasóber Irma, Balogh Oszkár (levelet hiányosan bérmentesített, miért is büntetést kellett fizetnem. Ez alkalomból minden kis olvasómnak, egyáltalában tudtul adom, hogy mivel az ilyen hiányos bérmentesítés mindig figyelmetlenség jele, ezentul nem fogom kiváltani az ily leveleket s a beküldő neve nem fog megjelenni a megfejtők sorában. F. b.), Mangold Flóra, Pécsy Angyalka és Irma, Boleman Árpád, Buday Emma, Szlávny Irma, Polatschek Hugó, Szalay József, Kalmár Margit, Pottyondy Margit és Ilonka, Berger Béla, Konrad Angéla, Plavics Zoltán, Kruplanicz Lajka, Sey Szilvesztrina, Beöthy Anna, Neumann Béla, Keresztes Pista, Holländer József, Vinter Milka, Ferencz és Lajos, Halász Jani, Haller Irma és Hermin, Friedmann Ilona, Jenő és Dezső, Vajda Helén, Mártha és János, Nánásy Ödön, Szongott Vetti, Fülöp Ede, Kohn Mór, Áron és Ábrahám, Buk Irma, Samu és Mór, Szőke Erzsé, Leonie és Ilona, Blaha Anna és Béla, Lukovits Aladár, Weinem Ilona, Polakovics Béla, Krausz Flóra, Záhorszky Margit és Irén, Berger Miksa és Sándor.

BETŰREJTVÉNYEK.

— Földrajzi. — Növénytani. —

ta
m
k
fé
le
A
ez
s é

vagy
m ény t
meg h a
Forgó b

véget ér
elbeszél

czímme
azon sz

is, mely
valamin
nak — s

nyok —
lomma
talán fő
együtt
XIV-ik
esésen
kezni fo
kozásna

uj kötet
régiek s

a szöveg

legezés
küldend

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

VÉGÉRE hajló esztendővel eljutottunk a „Kis Lap“ tizenharmadik kötetének is a végéhez. Azt hiszem, nemcsak Forgó bácsi, hanem minden kis olvasója is élénk örömmel és meglelégedéssel tekint vissza mindenkor, midőn a „Kis Lap“ egy-egy kötete befejezést nyer. Forgó bácsi azért, mert évről-évre jobban meggyőződhetik, hogy sikerül megközelíteni célját, kis hívei oktatását, mulattatását; sikerül mindinkább nagyobb számban maga köré gyűjtenie a magyar gyermekvilágot, melytől a szeretet annyi kedves jelét tapasztalja: a kis olvasók nagy közönsége pedig bizonynyal kellemesen gondol vissza azon órákra, melyeket a lefolyt félév alatt a „Kis Lap“ forgatásával eltöltött.

Forgó bácsi igyekezetéről, hogy a „Kis Lap“ tartalma mindig jobban feleljen az eléje tűzött feladatnak, azt hiszem, minden újabb kötet tanúságot tesz. A most végéhez érő kötet változatosságának bizonyosságául elég fölemlíteni, hogy ezen XIII-ik kötet tartalmaz összesen mintegy huszonöt beszélyt és mesét, részben képekkel, továbbá több mint hatvan ismertető, tanulságos vagy tréfás cikket, kivétel nélkül képekkel, végre hatvan dalt és költeményt, melyek mindenikéhez szintén kép járul, úgy hogy a képek száma a 150-et meghaladja. Kiegészítik még a tartalmat, rejtvények, föladványok, megfejtések és Forgó bácsi postája, mely utóbbi által Forgó bácsi közvetlen érintkezésbe lép apró népével.

A közeledő új évben a „Kis Lap“ fennállásának nyolcadik esztendejébe s a véget érő XIII-dik kötetnek nyomába lép az új: a XIV-dik. Első számában egy hosszabb elbeszélés indul meg

„Dezső és Katicza“

ezimmal s hiszem, kis olvasóimnál még nagyobb tetszésre fog találni, mint az eddig ugyanazon szerzőtől megjelent hosszabb elbeszélések. Ezzel együtt egy

S Z I N D A R A B

is, mely, mint a nagy tetszésnek örvendett „őreg vándor“ alkalmas lesz az előadásra: valamint hogy elhatároztam — megfelelni óhajtván a kedves gyermekek forró óhajtatásának — sürűbben közölni színműveket.

Hogy kisebb beszélyek és mesék, komoly és tréfás cikkek, rejtvények és föladványok — ezek közt olyanok, melyeknek legjobb kidolgozása vagy megfejtése értékes jutalommal jár — ezentul is gazdag változatosságot fognak adni a „Kis Lap“ tartalmának, talán fölösleges is mondanom. Képeink, mint eddig, ezután is művészi kivitelűek lesznek s egyuttal kísérni, felvilágosítani fogják a szöveget. Egy szóval: a „Kis Lap“ következő, XIV-ik kötetében tovább fog haladni Forgó bácsi azon az uton, melyen eddig oly szerencsésen találkozott híveinek, valamint a szülők, tanítók és nevelők tetszésével s igyekezni fog, hogy jövőben a „Kis Lap“ még teljesebben feleljen meg a hozzá kötött várákozásnak.

Nem is mondok bucsuszt kis olvasóim seregének, mert hiszem, hogy a „Kis Lap“ új köteténél ismét mindnyájan együtt leszünk, sőt még új hívekkel is fog szaporodni a régiek sora.

Tehát a viszontlátásig üdvözöl hivetek

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ megjelen hetenkint egyszer egy egész iven, színes címképpel és a szövegbe nyomott számos rajzzal.

Előfizetési díj:

Negyedévre . . . . . 1 frt 40 kr.
Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.

Az előfizetési pénzek, (melyeknek beküldésére a postai utalványok használata a legegyszerűbb) az „Athenaeum“ kiadó-hivatalához, Budapest, ferencziek tere 7. sz. küldendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

A KARÁCSONYI VÁSÁR. (Lásd a 397. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1877. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.